

MÉMU ANDĚLOVI NECHUTNÁ BOURBON

Seděl jsem u počítače, když se vpravo vedle mého stolu zjevil anděl. Řekl: „Moc chlastáš.“

Odsunul jsem nenápadně levou rukou sklenku bourbonu za monitor, ale myslím si, že mě viděl. Prozradilo ho nadzvednutí obočí.

Ovšem nic neřekl.

„Nechlastám,“ rozhodl jsem se vzdorovat.

„Chlastáš,“ řekl. Klidně, ale důrazně.

Pokrčil jsem rameny a vytáhl sklenku zpoza monitoru. Dokonce jsem v ní na protest smočil rty. „Jestli myslíš tuhle sklenku bourbonu... tak tu jsem si nalil kvůli inspiraci.“

„Nevím, kdo ti nakukal, že bourbon prospívá inspiraci.“

Řekl jsem: „Nikdo mi to nenakukal. Vycházím z vlastní zkušenosti.“

„Inspiraci prospívají deprese, hrozné zážitky a osobní tragédie. Většina velkých spisovatelů jimi prošla,“ poučil mě anděl.

„A bourbon,“ dodal jsem, doufaje, že tuhle duchamornou debatu zlehčím.

Anděl mávl rukou. „To jsou tlachy,“ řekl. „Nemůžeš napsat žádnou skutečnou literaturu, když vedeš ten svůj šťastný život a chlastáš si tu každý večer drahý bourbon.“

„Není zas tak drahý. Na to, jak je kvalitní,“ použil jsem argument, který obvykle říkám své ženě v supermarketu.

„Navíc škodí tvým játrům,“ řekl.

Zpozorněl jsem. „Ty snad něco víš?“ zeptal jsem se nejistě. Říká se o mně, že jsem hypochondr. A anděl přece jen ztělesňoval v mé pracovně vyšší moc.

„Nejsem tvůj lékař,“ odsekl protivně.

„Ale jsi můj anděl,“ namítl jsem.

Mávl rukou, jako kdyby chtěl říct: „Zeptám se u nás nahoře na právním, jestli smlouvu už nejde vypovědět,“ ale nic takového samozřejmě neřekl. Vyšší duchovní bytosti musí dodržovat určité dekorum.

Každopádně však zmizel. V místnosti po něm zbyl jen závan průvanu mezi dveřmi a pootevřeným oknem.

Napil jsem se bourbonu a napsal tuhle povídku.

BUBLINY NELŽOU

Když se Cmíral po probuzení postavil v koupelně před zrcadlo, nijak zvlášť se neprohližel. Opláchl si obličej, vypucoval si zuby, a teprve když se začal holit, všiml si, že má nad hlavou nějaký zvláštní útvar.

„No ty vole, co tohle je?“ řekl nahlas.

Asi deset centimetrů nad temenem se mu vznášela bublina, ne nepodobná té, které svým hrdinům kreslí autoři komiksů. Cmíral měl v té svojí číslici 6. Pokoušel si promnout oči, rozehnat bublinu prudkými pohyby ruky, a dokonce si vzal i tabletu aspirinu, ale bublinu tam měl pořád.

Jak se ukázalo, když přišel do kuchyně, bubliny měly nad hlavami i jeho manželka a dvě dcery. Zaujalo ho, že žena má v bublině číslo 24, ale nepřikládal tomu žádnou důležitost. Zvláštní úkaz Cmíralovy rozrušil, ale když po zapnutí televize zjistili, že bubliny mají nad svými hlavami i moderátoři ranní show, rozhodli se to vzít klidně. Cmíral odešel jako obvykle do práce a jeho dvě dcery do školy. Manželka byla v domácnosti, takže zůstala doma.

Abychom to zkrátili, ukázalo se, že bubliny mají všichni. Pravděpodobně celá populace Země! Stala se z toho velká událost. Zpravodajství světových médií se nevěnovalo niče-

mu jinému. Logicky každého nejvíc zajímalo, co znamenají čísla v bublinách. Určitým vodítkem bylo, že děti měly v těch svých obvykle nulu, ale u dospělých se žádnou hlubší logiku vypořádat nepodařilo.

Řešení bylo oznámeno až odpoledne. Jak stálo v prohlášení Vatikánu, v nebi se pokazily počítačové servery a došlo k úniku citlivých osobních informací. Konkrétně se každému obyvatele Země zobrazil v bublině nad hlavou počet sexuálních partnerů. Katolická církev se jménem Pánaboha a jeho IT manažera co nejupřímněji omluvila. Zároveň slíbila, že nejpozději do půlnoci bubliny opět zmizí.

No to byla bomba! Ještě nikdy se takto intimní informace v tak velkém rozsahu nedostaly na veřejnost! Bubliny byly viditelné i na fotografiích a videozáznamech, takže bytí většina lidí měla tendenci ostatním co nejrychleji zmizet z očí, existovala řada materiálů, ze kterých bylo možné dotyčné číslo třeba i dodatečně zjistit.

Bulvární média začala zveřejňovat seznamy celebrit a příslušných čísel. Bylo pozoruhodné, jak u některých byla tato čísla překvapivě vysoká, a u jiných zase – stejně překvapivě – naopak nízká. Dokonce se zjistilo, že jedna hollywoodská herečka, považovaná za sex-symbol se zhýralým životním stylem, je podle své bubliny ve skutečnosti panna.

Cmíral z toho byl celý užaslý. Ano, měl před svojí manželkou pět partnerek, takže jeho bublina nelhalo. Zdálo se mu to neuvěřitelné. Samozřejmě okamžitě pátral v paměti, co měli na bublinách lidé, které během dne potkal. S úlevou si pamatoval, že jeho mladší dcera tam měla nulu, a naopak ho trochu rozrušilo, že ta starší, sedmnáctiletá, tam měla trojku. A byl

rád, že jeho kolega z kanceláře se mohl vykázat pouhou čtyřkou. Nesnesl by, kdyby měl ten samolibý vejtaha víc než on!

Cmíral vytočil číslo své ženy, aby jí překvapivou informací sdělil. Ze zkušenosti věděl, že obvykle televizi ani rozhlas doma nesleduje. Vlastně nevěděl, co celé dny dělá. Pravděpodobně něco důležitého, protože mu nevzala ani vyzvánějící telefon. Asi si ho někam odložila, pomyslel si Cmíral.

Nemohl se dočkat, až dorazí domů. Podle rozsvíceného obýváku poznal, že žena je doma. Dcery byly jako každé úterý na tréninku.

Zazvonil. A když mu žena otevřela, bez pozdravu jí řekl: „Už to víš?“

Odpověděla: „Co jestli vím?“

„Ty nesleduješ zprávy?“

„Měla jsem spousty práce,“ odpověděla.

Byl nadšený. Rád lidem sděloval nové informace. Řekl: „No to nebudeš věřit, jak se ta věc s bublinama vyvrbila.“

Ale v té chvíli si všiml, že jeho manželka má v bublině nad hlavou číslo 25.